

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Ostályozás

Tárgy

7927

Hely

Idő

"1921"

Személy

Helyszám

Szerző: *u. i.*Cím: *Bealkonyul a baroknak és mulatóknak*Forrás: *A Nép*Bsp.
(Hely)1921 77
(Idő)

(Köt. v. füz.) (Oldal)

Közp. nyomt. XX. cs. 23. sz.

Székesfővárosi háziyomda 1920

Bealkonyul a baroknak és mulatóknak

Bessz a vidám éjszakában — Nincs pénz, nincs mulatság — Az Excelsiorban — A főur valóban szórakozott — A Chat-Noir, Pokol és társai

— A NÉP tudósítójától. —

Budapest, május 6.

Miként Zürich a Mekkája a tőzsde játékosainak és a nagyjátékosokhoz uszályként hozzászegődött kisspekulánsoknak ugyanigy van egy valóságos kaszt Budapesten, mely a maga létét és boldogulását emezeknek a sikereihez kötötte, ezek felé fordulva rebegett fohaszt a jobb jövőért: a barosok és mulatók viharezett tulajdonosainak társasága.

Budapest tele van lecsuszott tőzsdejátékossal. A kontremin rokkantjainak, ha még lenne pénzük is, kedvük semmiesetre sincsen pezsgős dáridókat tartani, mint azt hetekkel, hónapokkal ezelőtt még teljes gondtalansággal megtehették. Akkor egy zsiros üzlet után — talán egy telefonálás eredménye volt az egész, — villát vehettek maguknak és a jó üzlet öröme rendezett görbe nap tíz-huszezer koronás kiadását csappantotta meg valamivel.

A gombamódra nőtt barok, mulatók, café chantant-ok erre alapították existenciájukat és vajmi kevés volt közülök, amelyik nem találta volna meg a maga szerénynek cseppet sem mondható számításait. Az éjszakának ez a tükrökkel, bársonnyal, pálmákkal,

tarka lámpácskával kiszinesedő világa most romokban hever. Éltető elixirje, a könnyen szerzett pénz, elapadt, a virágzó üzletek pangának, nagy lehuzott redőnyeikkel hirdetik, hogy vége a konjunkturának.

Becsukták az Imperiait

Sorrajártuk ezeket a mulatóhelyeket, azzal az érdeklődéssel, ahogy fergeg-dulta, elhagyott csatateret tekint meg az ember. Két virágzó, hirre vergődött bar van a Rákóczi-úton: az Imperial és Excelsior-bar. Elsőnek az Imperiait látogattuk meg, helyesebben csak megközelítettük, mert dacára, hogy még csak kora kilenc órára járt az idő, a zárt

ajtaja és komoran fekete ablakai egyre valószínűbbé tették a föltevést, hogy az Imperiaitnak nemcsak kívül, de belülről is bealkonyult. Három nappal ezelőtt még fényárban uszott a perzsaszőnyeges, metszettükrös terem és most, némi tulzással mondvá, baglyok tanyája.

Nyilatkozatot kértünk a kapcsolatos hotel portásától, ki azonban a legmerevebben elzárkózott mindennemű felvilágosítás elől. Végre az Imperial-pince csaposa vállotta be a szomorú valót:

— Két nap óta becsukták a bart, mert tetszik tudni; most véget ért a barszezon.

Tudomásul kellett venni a szakértői véleményt, bár csodálatos, hogy tavaly ilyenkor még hosszú sora állt esténként a kocsiknak a szeszontalan tavasz, dacára is a nevezetes bar előtt. Mert a nyári mulatók még most sem nyitnak meg és lehet, hogy már ezeknek is elmúlt a szezonjuk.

A méla admirális

Az Excelsiorban még van élet. De hát élet ez? — mondjuk a változó tulajdonosokkal egyetemben. Itt-ott ül a falak mentén, vagy a pompás oszlopok tövében meghúzódva egy-egy magányos ur, vagy vesztettkedvű társaság és bánatosan bólogatnak a tapőr andalító muzsikájára.

A pincérek és főurak, mindmegannyi

patagóniai nagykövetnek, vagy diszruhás admirálisnak öltözve, régmúlt viharok élményein éldelődve merednek melán maguk elé, mintegy érezvén, hogy hajójuk mielőbb zátozva fog

futni. Török feketék, sülték, egy-egy palack bor mennek a konyháról, mint változatos fogásai egy jobban sikerült vacsorának, de az omiettszűlék bölék és francia pezsgők már itt is eseményszámba mennek.

A télen még arról volt szó, hogy az Excelsior pincéjéből orfeumot csinálnak és a barba Slezákot szerződtetik százezer koronáért tíz-tizennégynapi vendégszeplésre, szóval nagyüzemmel alakítják a nagyyszerű «bolt»-ot, de ime a konjunktura forgandó és a kontremin még a jégbehitölt pezsgőnél is jobban lehütötte az embereket. Az aranyzsínóros nagykövetek ma is arevonásaikon hordják ennek a szörnyüeség pálfordulásnak a döbbenetét és az admirális-főur sem tudja leplezni aggodalmát, hogy a vendégeknak átnyújtott démarsa ritkán haladja meg végösszegében a háromezer koronát, nemugy, mint annakelőtte, mikor tizekkora sem volt falrengető szenzáció.

A japán válság

Az Excelsiorból a Nagykorut felé vettük utunkat. A Technológiai Múzeum közelében két elárvult mulatóhelyiség is hirdeti, hogy befellegzett a duhaj tivornyák tanyáinak: polgári vendéglő lett a Pokol-mulató helyén és a Japán Teaház becsukott ajszaival hocsát vaksi tekintetet a Nemzeti Színházra.

Pedig az utóbbi pár hete még ugyan-csak népes volt. Ez a japán teaház nem-rég alakult — szerencsétlenségére — abból a célból, hogy kuriózuma legyen a közel félszáz mulatóhelyiségnek. A kenyeresleányok gésáknak öltözve ki-nálták süteményeiket és a finom torta-

szeleket a pagcdaszerü lampionokkal kivilágított termekben, az ajtóban egy igazi kínai ember, *Van-Thy* János, mint portás, adta meg a belépő vendégeknek azt az illuziót, hogy coctailüket és egyéb elfogyasztott likőrjeiket valami sanghai mulatóban költik el. Tánc és mulatozás volt itt kivilágos — *záróráig* és most szürke vasredőny fogadja a tájékozatlan jövevényt.

A megszelidített kolibri

A nagykörut mentén egy kis mellékutcában van a *Kolibri*-bar, melynek kis helyisége nem áll arányban azzal a hirrel, melynek örvendezett. Ám helyesebben *csak a helyisége a régi a hirhedt mulatónak*, mert kapuit régen bezárta és most mint *Jardin-étterem* igyekezik becsalogatni a vendéglői átlagnál inyen cebb falatokra áhítózó publikumot.

Beléptünk ebbe a volt kélibriász-pártiba, de hamisság nélkül szólva valóban csekélységünk képviselte egyedül a vendégsereget a pincérek raja és az ajtó mellett elterülő cigánybanda között. Egy-két járókelő, aki abban a hiszemben volt, hogy polgári vendéglő előtt halad el és éhsége csillapítására elköltheti a maga szerény főzelékfeltétes vacsoráját, betekintett az ajtón, de mikor meglátta a tuizott udvarias-

sággal hajlongó pincérek tekintetében foszforeszkáló husz koronán felüli bor-ravaló-éhséget, meghőkölt és eleresztette a kilincset.

Zárva

Mindennap bezár véglegesen egy-két mulató. Nemrég temették a café chantant-ot legujabbikát, a Chat-Noirt, ugyanez a sors érte a Park-szálló pincéjében nyílt Chanteckair-bart is.

Ám ugy hisszük, kevesen busulnak e jobb sorsra egyáltalában nem érdemes ivómüintézetek elvirágzásán, melyek csupán azért alakultak, hogy a spekulánsok és láncosok a hirtelen és tisztességtelenül szerzett ezreseiknek gyorsan a nyakárahághassanak. A lánc most megszakadt, a spekuláció felborult és ez maga alá temette a szegény emberek elvont koronáinak millióiból virágzó mulatókat.